"ମିଠେ ବଚ୍ଚେ:— ବାବା ତୁମମାନଙ୍କୁ ଏହି ଦୁଃଖଧାମର ସନ୍ନ୍ୟାସ କରାଇବା ପାଇଁ ଆସିଛନ୍ତି, ଏହା ହିଁ ବେହଦର ସନ୍ନ୍ୟାସ ଅଟେ ।"

ପ୍ରଶ୍ନ:- ସେହି ସନ୍ନ୍ୟାସୀମାନଙ୍କର ସନ୍ନ୍ୟାସ ଏବଂ ତୁମମାନଙ୍କର ସନ୍ନ୍ୟାସ ମଧ୍ୟରେ ମୁଖ୍ୟ ପାର୍ଥକ୍ୟ କ'ଣ ରହିଛି ?

ଉତ୍ତର:- ସେହି ସନ୍ନ୍ୟାସୀମାନେ ଘରଦ୍ୱାର ଛାଡି ଜଙ୍ଗଲକୁ ଯାଇଥା'ନ୍ତି କିନ୍ତୁ ତୁମେମାନେ ଘରଦ୍ୱାର ଛାଡି ଜଙ୍ଗଲକୁ ଯାଉନାହିଁ । ଘର ଗୃହସ୍ଥରେ ରହି ସାରା ଦୁନିଆକୁ କଣ୍ଟାର ଜଙ୍ଗଲ ମନେ କରୁଛ । ତୁମେମାନେ ବୁଦ୍ଧି ଦ୍ୱାରା ସାରା ଦୁନିଆର ସନ୍ନ୍ୟାସ କରୁଛ ।

ଓମ୍ ଶାନ୍ତି । ଆତ୍ମିକ ପିତା ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ପ୍ରତିଦିନ ବୁଝାଉଛନ୍ତି କାହିଁକିନା ତୁମେ ଅଧାକଳ୍ପର ଅଜ୍ଞାନୀ । ତେଣୁ ତୁମକୁ ପ୍ରତିଦିନ ବୁଝାଇବାକୁ ପଡୁଛି । ପ୍ରଥମେ ତ ମନୁଷ୍ୟକୁ ଶାନ୍ତି ଆବଶ୍ୟକ । କାରଣ ଆତ୍ମାମାନେ ବାସ୍ତବରେ ଶାନ୍ତିଧାମର ନିବାସୀ ଅଟନ୍ତି । ବାବା ତ ସର୍ବଦା ଶାନ୍ତିର ସାଗର । ଏବେ ତୁମେ ଶାନ୍ତିର ବର୍ସା (ସମ୍ପତ୍ତି) ପ୍ରାପ୍ତ କରୁଛ । କହନ୍ତି ନାଁ ଶାନ୍ତି ଦେବା ଅର୍ଥାତ୍ ଆମକୁ ଏହି ସୃଷ୍ଟିରୁ ନିଜ ଘର ଶାନ୍ତିଧାମକୁ ନେଇଯାଅ ଅଥବା ଶାନ୍ତିର ବର୍ସା ଦିଅ । ଦେବତାମାନଙ୍କ ଆଗରେ ଅଥବା ଶିବବାବାଙ୍କ ଆଗରେ ଯାଇ ଏହିକଥା କହନ୍ତି ଯେ ଶାନ୍ତି ଦିଅ କାହିଁକି ନା ଶିବବାବା ହେଉଛନ୍ତି ଶାନ୍ତିର ସାଗର । ଏବେ ତୁମେ ଶିବବାବାଙ୍କଠାରୁ ଶାନ୍ତିର ବର୍ସା ନେଉଛ । ବାବାଙ୍କୁ ସ୍ମରଣ କରି କରି ତୁମକୁ ନିଶ୍ଚୟ ଶାନ୍ତିଧାମକୁ ଯିବାକୁ ହେବ । ସ୍ମରଣ ନକଲେ ମଧ୍ୟ ଯିବ ନିଶ୍ଚୟ । ସ୍ମରଣ ଏଥିପାଇଁ ୟାଦ କରୁଛ, କାରଣ ମୁଣ୍ଡ ଉପରେ ଥିବା ପାପର ବୋଝ ସମାପ୍ତ ହୋଇଯାଉ । ଶାନ୍ତି ଏବଂ ସୁଖ ଏକମାତ୍ର ବାବାଙ୍କଠାରୁ ହିଁ ମିଳିଥାଏ, କାହିଁକି ନା ସିଏ ହେଉଛନ୍ତି ସୁଖ ଏବଂ ଶାନ୍ତିର ସାଗର । ଏହା ହିଁ ହେଉଛି ମୁଖ୍ୟ କଥା । ଶାନ୍ତିକୁ ମୁକ୍ତି ମଧ୍ୟ କୁହାଯାଏ ଏବଂ ପୁଣି ଜୀବନମୁକ୍ତି ଏବଂ ଜୀବନବନ୍ଧ ମଧ୍ୟ ରହିଛି । ଏବେ ତୁମେ ଜୀବନବନ୍ଧନରୁ ଜୀବନମୁକ୍ତ ହେଉଛ । ସତ୍ୟଯୁଗରେ କୌଣସି ବନ୍ଧନ ରହିବ ନାହିଁ । ଗାୟନ ମଧ୍ୟ କରାଯାଏ ସହଜ ଜୀବନମୁକ୍ତି ଅଥବା ସହଜ ଗତି ସଦଗତି । ଏବେ ଦୁଇଟିଯାକର ଅର୍ଥ ତୁମେ ବୁଝୁଛ । ଗତି ଶାନ୍ତିଧାମକୁ କୁହାଯାଉଛି ଏବଂ ସଦଗତି ସୁଖଧାମକୁ କୁହାଯାଉଛି । ସୁଖଧାମ, ଶାନ୍ତିଧାମ ପୁଣି ଏହା ହେଉଛି ଦୁଃଖଧାମ । ତୁମେ ଏବେ ଏଠାରେ ଅଛ, ବାବା କହୁଛନ୍ତି — ପିଲାମାନେ, ତୁମେ ଶାନ୍ତିଧାମ ଘରକୁ ମନେ ପକାଅ । କାରଣ ଆତ୍ମାମାନେ ଏବେ ନିଜର ଘରକୁ ଭୁଲିଯାଇଛନ୍ତି, ସେଥିପାଇଁ ବାବା ଆସି ମନେ ପକାଇ ଦେଉଛନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି ଯେ ହେ ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନେ ତୁମେ ଘରକୁ ଯାଇପାରିବ ନାହିଁ ଯେପର୍ୟ୍ୟନ୍ତ ମୋତେ ମନେ ନପକାଇଛ । ଏହି ଯୋଗବଳ ଦ୍ୱାରା ତୁମର ସବୁ ପାପ ଭସ୍ମ ହୋଇଯିବ । ଆତ୍ମା ପବିତ୍ର ହୋଇ ପୁଣି ନିଜ ଘରକୁ ଯିବ । ତୁମେ ଜାଣିଛ ଏହା ଅପବିତ୍ର ଦୁନିଆ, ଏଠାରେ ଜଣେ ହେଲେ ମନୁଷ୍ୟ ପବିତ୍ର ନାହାଁନ୍ତି । ପବିତ୍ର ଦୁନିଆକୁ ସତ୍ୟଯୁଗ, ଅପବିତ୍ର ଦୁନିଆକୁ କଳିଯୁଗ କୁହାଯାଉଛି । ରାମରାଜ୍ୟ ଏବଂ ରାବଣ ରାଜ୍ୟ ରହିଛି ନା । ରାବଣ ରାଜ୍ୟରୁ ଅପବିତ୍ର ଦୁନିଆର ଆରମ୍ଭ ହେଉଛି । ଏହା ପୂର୍ବ ପ୍ରସ୍ତୁତ ଖେଳ ନା । ଏକଥା ବେହଦର ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି, ତାଙ୍କୁ ହିଁ ସତ୍ୟ କୁହାଯାଉଛି । ସତ୍ୟ କଥା ତୁମେ ସଂଗମଯୁଗରେ ହିଁ ଶୁଣୁଛ ପୁଣି ତୁମେ ସତ୍ୟଯୁଗକୁ ଯିବ । ରାବଣ ରାଜ୍ୟ ପୁଣି ଦ୍ୱାପରରୁ ଆରମ୍ଭ ହେବ । ରାବଣ ଅର୍ଥାତ୍ ଅସୁର, ଅସୁର କେବେ ସତ୍ୟ କହିନଥାନ୍ତି, ସେଥିପାଇଁ ଏହାକୁ କୁହାଯାଉଛି ମିଛ ମାୟା, ମିଛ କାୟା । ଏଠାରେ ଆତ୍ମା ଏବଂ ଶରୀର ଉଭୟ ମିଥ୍ୟା ଅଟନ୍ତି । ଆତ୍ମାରେ ସଂସ୍କାର ରହିଥାଏ ନା । ୪ଟି ଧାତୁ ରହିଛି — ସୁନା, ଚାନ୍ଦି, ତମ୍ବା, ଲୁହା ଆତ୍ମାରୁ ସବୁ ଖାଦ ବାହାରିଯାଉଛି । ଏହି ଯୋଗବଳ ଦ୍ୱାରା ତୁମେ ଖାଣ୍ଟି ସୁନା ହୋଇଯାଉଛ । ତୁମେ ସତ୍ୟଯୁଗରେ ଥିବା ସମୟରେ ଖାଣ୍ଟି ସୁନା ହୋଇ ରହିଥିଲ । ପୁଣି ଚାନ୍ଦି (ରୂପା) ମିଶିଯିବା ପରେ ଚନ୍ଦ୍ରବଂଶୀ କୁହାଯାଉଛି । ପୁଣି ତମ୍ବା-ଲୁହାର ଖାଦ ଦ୍ୱାପର-କଳିଯୁଗରେ ମିଶୁଛି । ପୁଣି ଯୋଗବଳ ଦ୍ୱାରା ତୁମଠାରେ ଯେଉଁ ଚାନ୍ଦି, ତମ୍ବା, ଲୁହାର ଖାଦ ମିଶିଛି, ତାହା ବାହାରିଯାଉଛି । ପ୍ରଥମେ ତ ତୁମେ ସମସ୍ତ ଆତ୍ମା ଶାନ୍ତିଧାମରେ ଥିଲ ପୁଣି ପ୍ରଥମେ ପ୍ରଥମେ ସତ୍ୟଯୁଗକୁ ଆସୁଛ, ତେଣୁ ତାକୁ ଗୋଲଡେନ୍ ଏଜ୍ କୁହାଯାଉଛି । ବାସ୍ତବରେ ତୁମେ ଖାଣ୍ଟି ସୁନା ହେଉଛ । ଏହି ଯୋଗବଳ ଦ୍ୱାରା ସମସ୍ତ ଖାଦ ବାହାରି କେବଳ ଖାଣ୍ଟି ସୁନା ହିଁ ରହିଥାଏ । ଶାନ୍ତିଧାମକୁ ଗୋଲଡେନ୍ ଏଜ୍ କୁହାଯାଏ ନାହିଁ । ଗୋଲଡେନ୍ ଏଜ୍ (ସତ୍ୟଯୁଗ), ସିଲଭର ଏଜ୍ (ତ୍ରେତାଯୁଗ), କପର ଏଜ୍ (ଦ୍ୱାପରଯୁଗ) ଏହିଠାରେ ହିଁ କୁହାଯାଉଛି । ଶାନ୍ତିଧାମରେ ତ କେବଳ ଶାନ୍ତି ରହିଥାଏ । ଆତ୍ମା ଯେତେବେଳେ ପ୍ରଥମେ ଏଠାରେ ଶରୀର ଧାରଣ କରେ ସେତେବେଳେ ଗୋଲଡେନ୍ ଏଜେଡ୍ (ସୁବର୍ଣ୍ଣଯୁଗୀ) କୁହାଯାଏ । ଏବେ ପୁଣି ସୃଷ୍ଟି ଗୋଲଡେନ୍ ଏଜେଡ୍ ହୋଇଯିବ । ସତ୍ତ୍ୱପ୍ରଧାନ ୫ ତତ୍ତ୍ୱରେ ଶରୀର ତିଆରି ହେବ । ଆତ୍ମା ସତ୍ତ୍ୱପ୍ରଧାନ ଶରୀର ମଧ୍ୟ ସତ୍ତ୍ୱପ୍ରଧାନ ହେବ । ପୁଣି ଶେଷ ସମୟରେ ଆଇରନ୍ ଏଜ୍ (ଲୌହଯୁଗୀ) ଶରୀର ମିଳୁଛି କାହିଁକି ନା ଆତ୍ମାରେ ଖାଦ ମିଶୁଛି । ତେଣୁ ଏହି ସୃଷ୍ଟିକୁ ଗୋଲଡେନ୍ ଏଜ୍ ଏବଂ ସିଲଭର୍ ଏଜ୍ କୁହାଯାଉଛି ।

ଏବେ ପିଲାମାନଙ୍କୁ କ'ଣ କରିବାକୁ ହେବ ? ପ୍ରଥମେ ପ୍ରଥମେ ଶାନ୍ତିଧାମକୁ ଯିବାକୁ ହେବ ସେଥିପାଇଁ ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇବାକୁ ପଡିବ ତେବେ ଯାଇ ଆତ୍ମା ତମୋପ୍ରଧାନରୁ ସତ୍ତ୍ୱପ୍ରଧାନ ହୋଇପାରିବ । ଏଥିପାଇଁ ସେତିକି ସମୟ ଲାଗୁଛି, ଯେତିକି ସମୟ ବାବା ଏଠାରେ ରହୁଛନ୍ତି । ବାବା ସ୍ୱର୍ଣ୍ଣିମ ଯୁଗରେ ପାର୍ଟ କରନ୍ତି ହିଁ ନାହିଁ । ତେଣୁ ଆତ୍ମାକୁ ଯେବେ ଶରୀର ମିଳିବ ତେବେ କୁହାଯିବ

ସ୍ୱର୍ଣ୍ଣିମ ଯୁଗର ଜୀବ ଆତ୍ମା । ଏପରି କୁହାଯିବ ନାହିଁ ଯେ ଗୋଲଡେନ୍ ଏଜେଡ୍ ଆତ୍ମା । ନା । ଗୋଲଡେନ୍ ପୁଣି ସିଲଭର୍ ଏଜେଡ୍ ଜୀବାତ୍ମା ହେଉଛି । ତୁମେ ଏଠାରେ ବସିଛ, ତୁମକୁ ଶାନ୍ତି ଏବଂ ସୁଖ ଉଭୟ ପ୍ରାପ୍ତ ହେଉଛି । ସେଥିପାଇଁ କ'ଣ କରିବା ଦରକାର ? ଦୁଃଖଧାମର ସନ୍ନ୍ୟାସ । ଏହାକୁ ହିଁ ବେହଦର ସନ୍ନ୍ୟାସ କୁହାଯାଉଛି । ସେହି ସନ୍ନ୍ୟାସୀମାନଙ୍କର ହେଉଛି ହଦର (ସୀମିତ) ସନ୍ନ୍ୟାସ ଘରଦ୍ୱାର ଛାଡି ଜଙ୍ଗଲକୁ ଯାଇଥା'ନ୍ତି । ସେମାନଙ୍କୁ ଏକଥା ଜଣାନାହିଁ ଯେ ସମଗ୍ର ସୃଷ୍ଟି ହିଁ ଜଙ୍ଗଲ ଅଟେ । ଏହା କଣ୍ଟାର ଜଙ୍ଗଲ । ଏହା କଣ୍ଟାର ଦୁନିଆ, ତାହା ଫୁଲର ଦୁନିଆ । ସେମାନେ ସନ୍ନ୍ୟାସ ମଧ୍ୟ ଏହି କଣ୍ଟାର ଦୁନିଆରୁ କରୁଥିଲେ, ସହରରୁ ଦୂରରେ ଜଙ୍ଗଲରେ ଯାଇ ରହୁଥିଲେ । ତାଙ୍କର ହେଲା ନିବୃତ୍ତିମାର୍ଗ, ତୁମର ହେଲା ପ୍ରବୃତ୍ତିମାର୍ଗ । ତୁମେ ପବିତ୍ର ଯୋଡି ଥିଲ, ଏବେ ଅପବିତ୍ର ହୋଇଯାଇଛ । ତାହାକୁ ଗୃହସ୍ଥ ଆଶ୍ରମ ମଧ୍ୟ କୁହାଯାଉଥିଲା । ସନ୍ନ୍ୟାସୀମାନେ ତ ପରେ ଆସୁଛନ୍ତି । ଇସ୍ଲାମୀ, ବୌଦ୍ଧୀ ଆଦି ପରେ ଆସୁଛନ୍ତି । ଏମାନେ ଖ୍ରୀଷ୍ଟିୟାନମାନଙ୍କର କିଛି ସମୟ ପୂର୍ବରୁ ଆସୁଛନ୍ତି । ତେଣୁ ଏହି ବୃକ୍ଷ ଏବଂ ଚକ୍ରକୁ ମଧ୍ୟ ସ୍ମୃତିରେ ରଖିବାକୁ ହେବ । ବାବା କଳ୍ପ-କଳ୍ପ ଆସି କଳ୍ପବୃକ୍ଷର ଜ୍ଞାନ ଦେଉଛନ୍ତି କାହିଁକି ନା ନିଜେ ଏହାର ବୀଜ, ସତ୍ୟ ଏବଂ ଚୈତନ୍ୟ ଅଟନ୍ତି ସେଥିପାଇଁ କଳ୍ପ କଳ୍ପ ଆସି କଳ୍ପବୃକ୍ଷର ସମସ୍ତ ରହସ୍ୟକୁ ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ତୁମେ ଆତ୍ମା ହେଲେ ମଧ୍ୟ ତୁମକୁ ଜ୍ଞାନ, ସୁଖ, ଶାନ୍ତିର ସାଗର କୁହାଯାଉନାହିଁ । ଏହି ମହିମା ଏକମାତ୍ର ବାବାଙ୍କର ଯିଏକି ତୁମକୁ ଏପରି କରୁଛନ୍ତି । ବାବାଙ୍କର ଏହି ମହିମା ସବୁବେଳ ପାଇଁ ରହିଛି । କାରଣ ସେ ସଦା ପବିତ୍ର ଏବଂ ନିରାକାର ଅଟନ୍ତି । କେବଳ ଅଳ୍ପ ସମୟ ପାଇଁ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କୁ ପବିତ୍ର କରିବାକୁ ଆସୁଛନ୍ତି । ଏଥିରେ ସର୍ବବ୍ୟାପୀର ତ କୌଣସି କଥା ହିଁ ନାହିଁ । ତୁମେ ଜାଣିଛ ବାବା ସର୍ବଦା ସେଠାରେ ହିଁ ରହିଥାନ୍ତି । ଭକ୍ତିମାର୍ଗରେ ସର୍ବଦା ତାଙ୍କୁ ହିଁ ମନେ ପକାଇଥା'ନ୍ତି । ସତ୍ୟଯୁଗରେ ତ ମନେ ପକାଇବାର ଆବଶ୍ୟକତା ହିଁ ନାହିଁ । ରାବଣ ରାଜ୍ୟରେ ତୁମର ଚିତ୍କାର କରିବା ଆରମ୍ଭ ହେଉଛି, ତେବେ ସେ ହିଁ ଆସି ସୁଖ-ଶାନ୍ତି ଦେଉଛନ୍ତି । ତେଣୁ ନିଶ୍ଚୟ ଦୁଃଖ ଅଶାନ୍ତିରେ ତାଙ୍କ କଥା ମନେ ପଡୁଛି । ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି ପ୍ରତି ୫ ହଜାର ବର୍ଷ ପରେ ମୁଁ ଆସୁଛି । ତୁମେ ଅଧାକଳ୍ପ ସୁଖ, ଅଧାକଳ୍ପ ଦୁଃଖ ଭୋଗ କରୁଛ । ଅଧାକଳ୍ପ ପରେ ହିଁ ରାବଣ ରାଜ୍ୟ ଆରମ୍ଭ ହେଉଛି । ଏଥିରେ ପ୍ରଥମ ନମ୍ବର ଭୁଲ୍ ହେଉଛି ଦେହ-ଅଭିମାନ । ତାପରେ ହିଁ ଅନ୍ୟ ସବୁ ବିକାର ଆସୁଛି । ଏବେ ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି ନିଜକୁ ଆତ୍ମା ନିଶ୍ଚୟ କର, ଦେହୀ-ଅଭିମାନୀ ହୁଅ । ଆତ୍ମାର ପରିଚୟ ମଧ୍ୟ ଦରକାର । ମନୁଷ୍ୟ ତ କେବଳ କହୁଛନ୍ତି ଆତ୍ମା ଭ୍ରୁକୁଟୀ ମଧ୍ୟରେ ଚମକୁଛି । ଏବେ ତୁମେ ଜାଣୁଛ ତାହା ହେଉଛି ଅକାଳମୂର୍ତ୍ତ, ସେହି ଅକାଳମୂର୍ତ୍ତ ଆତ୍ମାର ସିଂହାସନ ଏହି ଶରୀର ଅଟେ । ଆତ୍ମା ଭ୍ରୁକୁଟୀ ମଧ୍ୟରେ ହିଁ ରହୁଛି । ଏହା ଅକାଳମୂର୍ତ୍ତର ସିଂହାସନ ଅଟେ, ସବୁ ଚୈତନ୍ୟ ଅକାଳ ତଖତ ଅଟନ୍ତି । ସେ ଅକାଳତଖତ ନୁହେଁ ଯାହା ଅମୃତସରରେ କାଠରେ ତିଆରି କରିଦେଇଛନ୍ତି । ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି ଯିଏବି ମନୁଷ୍ୟମାତ୍ରରେ ଅଛନ୍ତି, ସମସ୍ତଙ୍କର ନିଜ ନିଜର ଅକାଳତଖତ୍ ରହିଛି । ଆତ୍ମା ଆସି ସେଠାରେ ବିରାଜମାନ ହେଉଛି । ସତ୍ୟଯୁଗ ହେଉ ଅଥବା କଳିଯୁଗ ହେଉ, ଏହି ମନୁଷ୍ୟ ଶରୀର ହିଁ ଆତ୍ମାର ତଖତ ଅଟେ । ତେଣୁ କେତେ ଅକାଳତଖତ ରହିଛି । ଯେଉଁ ସବୁ ମନୁଷ୍ୟମାତ୍ର ରହିଛନ୍ତି ଅକାଳ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କର ତଖତ (ଆସନ) ଅଟେ । ଆତ୍ମା ଗୋଟିଏ ତଖତ ଛାଡି ତୁରନ୍ତ ଆଉ ଗୋଟିଏ ନେଇଥାଏ । ପ୍ରଥମେ ତଖତ ଛୋଟ ହୋଇଥାଏ ପୁଣି ବଡ ହୁଏ । ଶରୀର ରୂପୀ ତଖତ ଛୋଟ ବଡ ହୋଇଥାଏ । ସେହି କାଠର ତଖତ ଯାହାକୁ ଶିଖ୍ ଲୋକମାନେ ଅକାଳତଖତ କହିଥା'ନ୍ତି, ତାହା ତ ଛୋଟ ବଡ ହୋଇନଥାଏ । ଏକଥା କାହାକୁ ଜଣାନାହିଁ ଯେ ସବୁ ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କର ଅକାଳତଖତ ଏହି ଭ୍ରୁକୁଟୀ ଅଟେ । ଆତ୍ମା ଅକାଳ, ଯାହାର କେବେ ବିନାଶ ହେଉନାହିଁ । ଆତ୍ମାକୁ ଭିନ୍ନ ଭିନ୍ନ ତଖତ ମିଳିଥାଏ । ସତ୍ୟଯୁଗରେ ତୁମକୁ ବହୁତ ଫାଷ୍ଟକ୍ଲାସ୍ ତଖତ ମିଳିଥାଏ, ତାହାକୁ ଗୋଲଡେନ୍ ଏଜେଡ୍ ତଖତ କୁହାଯିବ । ପୁଣି ସେହି ଆତ୍ମାକୁ ସିଲଭର, କପର, ଆଇରନ୍ ଏଜେଡ୍ ତଖତ ମିଳିଥାଏ । ପୁଣି ଗୋଲଡେନ୍ ଏଜେଡ୍ ତଖତ୍ ଆବଶ୍ୟକ, ତେଣୁ ପବିତ୍ର ନିଶ୍ଚିତ ହେବାକୁ ପଡିବ । ସେଥିପାଇଁ ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୋତେ ମନେପକାଇଲେ ତୁମର ଖାଦ ବାହାରିଯିବ । ପୁଣି ତୁମକୁ ଏପରି ଦୈବୀ ତଖତ ମିଳିବ । ଏବେ ବ୍ରାହ୍ମଣ କୂଳର ତଖତ ମିଳିଛି । ଏବେ ପୁରୁଷୋତ୍ତମ ସଂଗମଯୁଗର ତଖତ ରହିଛି ପୁଣି ମୋ ଆତ୍ମାକୁ ଦେବତା ତଖତ ମିଳିବ । ଏକଥା ଦୁନିଆର ମନୁଷ୍ୟମାନେ ଜାଣିନାହାଁନ୍ତି । ଦେହ-ଅଭିମାନରେ ଆସିବା ଦ୍ୱାରା ଏଠାରେ ପରସ୍ପରକୁ ଦୁଃଖ ଦେଇଥା'ନ୍ତି, ସେଥିପାଇଁ ଏହାକୁ ଦୁଃଖଧାମ କୁହାଯାଉଛି । ଏବେ ବାବା ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ବୁଝାଉଛନ୍ତି ଶାନ୍ତିଧାମକୁ ମନେ ପକାଅ, ଯାହା ତୁମର ଅସଲ ନିବାସସ୍ଥାନ ଅଟେ । ସୁଖଧାମକୁ ମନେ ପକାଅ ଏହାକୁ ଭୁଲିଯାଅ, ଏହି ଦୁନିଆ ପ୍ରତି ତୁମର ବୈରାଗ୍ୟ ଆସିବା ଦରକାର । ଏପରି ନୁହେଁ ସନ୍ନ୍ୟାସୀମାନଙ୍କ ସଦୃଶ ଘରଦ୍ୱାର ଛାଡିବାକୁ ହେବ । ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି ତାହା ମଧ୍ୟ ଗୋଟିଏ ଦୃଷ୍ଟିରୁ ଭଲ ଅନ୍ୟ ଦୃଷ୍ଟିରୁ ଖରାପ ଅଟେ । ତୁମର ତ ଭଲ ହିଁ ଅଟେ । ତାଙ୍କର ହଠଯୋଗ, ଭଲ ଏବଂ ଖରାପ ମଧ୍ୟ ଅଟେ କାହିଁକି ନା ଦେବତାମାନେ ଯେତେବେଳେ ବାମମାର୍ଗରେ ଯାଇଥାନ୍ତି ସେତେବେଳେ ଭାରତକୁ ଅଧୋପତନରୁ ରୋକିବା ପାଇଁ ପବିତ୍ରତା ନିଶ୍ଚୟ ଆବଶ୍ୟକ । ତେଣୁ ସେଥିରେ ସେମାନେ ସାହାଯ୍ୟ କରିଥା'ନ୍ତି । ଭାରତ ହିଁ ଅବିନାଶୀ ଭୂଖଣ୍ଡ । ବାବା ମଧ୍ୟ ଏଠାକୁ ଆସିଥା'ନ୍ତି । ଯେଉଁ ସ୍ଥାନକୁ ବେହଦର ବାବା ଆସୁଛନ୍ତି ତାହା ସବୁଠାରୁ ବଡ ତୀର୍ଥ ସ୍ଥାନ ନା । ସମସ୍ତଙ୍କର ସଦଗତି ବାବା ହିଁ ଆସି କରୁଛନ୍ତି । ସେଥିପାଇଁ ଭାରତ ହିଁ ସର୍ବୋଚ୍ଚ ଭୂଖଣ୍ଡ ଅଟେ । ମୂଳକଥା ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି — ପିଲାମାନେ, ତୁମେ ଯୋଗର ଯାତ୍ରାରେ ରୁହ । ଗୀତାରେ ମଧ୍ୟ ମନମନାଭବ ଶବ୍ଦ ଅଛି କିନ୍ତୁ ବାବା କୌଣସି ସଂସ୍କୃତରେ ତ ଶୁଣାଇ ନାହାଁନ୍ତି । ବାବା ମନମନାଭବର ଅର୍ଥକୁ ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ଦେହର ସବୁ ଧର୍ମକୁ ଛାଡି ନିଜକୁ ଆତ୍ମା ନିଶ୍ଚୟ କର । ଆତ୍ମା ଅବିନାଶୀ, ତାହା କେବେ ଛୋଟ ବଡ ହୋଇନଥାଏ । ଆତ୍ମାରେ ଅନାଦି-ଅବିନାଶୀ ପାର୍ଟ ଭରି ରହିଛି । ଡ୍ରାମା ଏହିପରି ତିଆରି ହୋଇଛି । ପଛରେ ଯେଉଁ ଆତ୍ମାମାନେ ଆସୁଛନ୍ତି ତାଙ୍କର ବହୁତ କମ୍ ପାର୍ଟ ରହିଛି । ସେମାନେ ବାକି ସମୟ ଶାନ୍ତିଧାମରେ ହିଁ ରହିଥା'ନ୍ତି । ସେମାନେ ସ୍ୱର୍ଗକୁ ତ ଆସିପାରିବେ ନାହିଁ । ପଛରେ ଆସିଲାବାଲା ଅଳ୍ପ ସୁଖ ଏବଂ ଅଳ୍ପ ଦୁଃଖ ପାଇଥା'ନ୍ତି । ଯେପରି ଦୀପାବଳୀରେ ଅନେକ ପୋକ ବାହାରିଥା'ନ୍ତି, ସକାଳୁ ଉଠି ଦେଖିଲେ ସବୁ ପୋକ ମରିପଡିଥିବେ । ତେଣୁ

ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କର ମଧ୍ୟ ଏହିପରି, ପଛରେ ଆସିଲେ କ'ଣ ମୂଲ୍ୟ ରହିବ । ସେମାନେ ଯେପରି ଜୀବଜନ୍ତୁ ସଦୃଶ ଅଟନ୍ତି । ତେଣୁ ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି ଏହି ସୃଷ୍ଟିର ଚକ୍ର କିପରି ଘୁରୁଛି । ମନୁଷ୍ୟ ସୃଷ୍ଟି ରୂପୀ ବୃକ୍ଷ ଛୋଟରୁ ବଡ, ବଡରୁ ଛୋଟ କିପରି ହୋଇଥାଏ । ସତ୍ୟଯୁଗରେ କେତେ କମ୍ ମନୁଷ୍ୟ, କଳିଯୁଗରେ କେତେ ବୃଦ୍ଧି ହୋଇ ସୃଷ୍ଟିରୂପି ବୃକ୍ଷ ବିଶାଳ ଆକାର ଧାରଣ କରୁଛି । ମୁଖ୍ୟ କଥା ବାବା ଈଶାରା ଦେଉଛନ୍ତି — ଗୃହସ୍ଥ ବ୍ୟବହାରରେ ରହି ମୋତେ ମନେ ପକାଅ । ୮ ଘଣ୍ଟା ଯୋଗରେ ରହିବାର ଅଭ୍ୟାସ କର । ଯୋଗ କରି କରି ଶେଷରେ ପବିତ୍ର ହୋଇ ବାବାଙ୍କ ପାଖକୁ ଚାଲିଯିବ ତେବେ ବୃତ୍ତି (ଉଚ୍ଚପଦ) ମଧ୍ୟ ମିଳିବ । ଯଦି ପାପ ରହିଯିବ ତେବେ ପୁଣି ଜନ୍ମ ନେବାକୁ ପଡିବ । ଦଣ୍ଡ ଭୋଗ କରିବାକୁ ପଡିବ ପୁଣି ପଦ ମଧ୍ୟ କମ୍ ହୋଇଯିବ । ହିସାବ-କିତାବ ତ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଚୁକ୍ତ କରିବାକୁ ହିଁ ପଡିବ । ତେବେ ଯେତେ ବି ମନୁଷ୍ୟ ରହିଛନ୍ତି ଏବେ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ମଧ୍ୟ ଜନ୍ମ ନେଉଛନ୍ତି । ବର୍ତ୍ତମାନ ସମୟରେ ଦେଖିଲେ ଭାରତବାସୀଙ୍କଠାରୁ ଖ୍ରୀଷ୍ଟିୟାନମାନଙ୍କର ସଂଖ୍ୟା ଅଧିକ ଅଟେ । ସେମାନେ ପୁଣି ବୁଦ୍ଧିମାନ (ସେନସିବୁଲ୍) ମଧ୍ୟ ଅଟନ୍ତି । ଭାରତବାସୀ ତ ଶହେ ଶତକଡା ସେନସିବୁଲ୍ ଥିଲେ, ସେମାନେ ପୁଣି ଏବେ ନିର୍ବୋଧ (ନନସେନସିବୁଲ୍) ହୋଇଯାଉଛନ୍ତି କାହିଁକି ନା ଏମାନେ ହିଁ ଶହେ ଶତକଡା ସୁଖ ପାଉଛନ୍ତି ପୁଣି ଦୁଃଖ ମଧ୍ୟ ପାଉଛନ୍ତି । ସେମାନେ (ଅନ୍ୟ ଧର୍ମର ଆତ୍ମାମାନେ) ତ ପଛରେ ଆସୁଛନ୍ତି ।

ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି ଖ୍ରୀଷ୍ଟିୟାନ୍ ଡିନାୟଷ୍ଟି (କୁଳ)ର କୃଷ୍ଣଙ୍କ ଡିନାୟଷ୍ଟି ସହିତ ସମ୍ପର୍କ ରହିଛି । ଖ୍ରୀଷ୍ଟିୟାନମାନେ ହିଁ ରାଜ୍ୟ ଛଡାଇ ନେଇଥିଲେ ପୁଣି ଖ୍ରୀଷ୍ଟିୟାନ୍ ଡିନାୟଷ୍ଟି ଠାରୁ ହିଁ ରାଜ୍ୟ ଫେରସ୍ତ ମିଳିବ । ବର୍ତ୍ତମାନ ଖ୍ରୀଷ୍ଟିୟାନମାନଙ୍କର ଅଧିକ ପ୍ରଭାବ ରହିଛି । ସେମାନଙ୍କୁ ଅତୀତରେ ଭାରତରୁ ହିଁ ସାହାଯ୍ୟ ମିଳିଛି । ଏବେ ଭାରତ ଭୋକରେ ମରୁଥିବା ବେଳେ ସେମାନଙ୍କ ଠାରୁ ଲେଉଟ ସାହାଯ୍ୟ ମିଳୁଛି । ଏଠାରୁ ବହୁତ ଧନ-ସମ୍ପତ୍ତି, ହୀରା-ନୀଳା ଆଦି ସେଠାକୁ ନେଇଯାଇଛନ୍ତି । ବହୁତ ଧନବାନ ହୋଇଯାଇଛନ୍ତି ଏବେ ପୁଣି ଧନ ଭାରତକୁ ଦେଉଛନ୍ତି । ତାଙ୍କୁ ଆଉ ମିଳିବାର ନାହିଁ । ଏବେ ତୁମକୁ ତ କେହି ଜାଣିନାହାଁନ୍ତି । ଯଦି ଜାଣିଥାନ୍ତେ ତେବେ ଆସି ପରାମର୍ଶ ନେଇଥାନ୍ତେ । ତୁମେ ହେଉଛ ଈଶ୍ୱରୀୟ ସମ୍ପ୍ରଦାୟ, ଯିଏକି ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ମତରେ ଚାଲୁଛ । ତୁମେ ପୁଣି ଈଶ୍ୱରୀୟ ସମ୍ପ୍ରଦାୟରୁ ଦୈବୀ ସମ୍ପ୍ରଦାୟ ହେବ । ପୁଣି କ୍ଷତ୍ରୀୟ, ବୈଶ୍ୟ, ଶୁଦ୍ର ସମ୍ପ୍ରଦାୟ ହେବ । ଏବେ ଆମେ (ହମ ସୋ) ବ୍ରାହ୍ମଣ ହୋଇଛୁ ପୁଣି ଦେବତା, କ୍ଷତ୍ରୀୟ, ବୈଶ୍ୟ ହେବୁ । ହମ୍ ସୋ'(ଆମେ ସେହି)ର ଅର୍ଥ ଦେଖ କେତେ ସୁନ୍ଦର । ଏହା ବାଜୋଲୀ (ପାଦ ସହିତ ମୁଣ୍ଡ ଲଗାଇ ଲେଉଟିବା) ଖେଳ ଅଟେ ଯାହାକୁ ବୁଝିବା ବହୁତ ସହଜ । କିନ୍ତୁ ମାୟା ଭୁଲାଇଦେଉଛି ପୁଣି ଦୈବୀଗୁଣରୁ ଆସୁରୀ ଗୁଣଧାରୀ କରିଦେଉଛି । ଅପବିତ୍ର ହେବା ଆସୁରୀ ଗୁଣ ନା । ଆଚ୍ଛା—

ମିଠା ମିଠା ସିକିଲଧେ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ମାତା-ପିତା, ବାପଦାଦାଙ୍କର ମଧୁର ସ୍ନେହଭରା ସ୍ମୃତି ଏବଂ ସୁପ୍ରଭାତ୍ । ଆତ୍ମିକ ପିତାଙ୍କର ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ନମସ୍ତେ ।

ଧାରଣା ପାଇଁ ମୁଖ୍ୟ ସାର :—

(୧) ସ୍କଲାରଶିପ୍ (ଉଚ୍ଚପଦ) ନେବାକୁ ହେଲେ ଗୃହସ୍ଥ ବ୍ୟବହାରରେ ରହି ଅତି କମରେ ୮ ଘଣ୍ଟା ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇବାର ଅଭ୍ୟାସ କରିବାକୁ ହେବ । ଯୋଗର ଅଭ୍ୟାସ ଦ୍ୱାରା ହିଁ ପାପ କଟିବ ଏବଂ ସତ୍ୟଯୁଗୀ ସିଂହାସନ ପ୍ରାପ୍ତ ହେବ ।

(୨) ଏହି ଦୁଃଖଧାମରୁ ବେହଦର ବୈରାଗ୍ୟ କରି ନିଜର ଅସଲି ନିବାସସ୍ଥାନ ଶାନ୍ତିଧାମ ଏବଂ ସୁଖଧାମକୁ ମନେ ପକାଇବାକୁ ହେବ । ଦେହ ଅଭିମାନରେ ଆସି କାହାକୁ ଦୁଃଖ ଦିଅ ନାହିଁ ।

ବରଦାନ:- ଆତ୍ମିକ ପ୍ରେମିକଙ୍କର ଆକର୍ଷଣରେ ଆକର୍ଷିତ ହୋଇ ମେହନତରୁ ମୁକ୍ତ ହେଉଥିବା ଆତ୍ମିକ ପ୍ରେମିକା ହୁଅ ।

ଆତ୍ମିକ ପ୍ରେମିକ ବାବା ନିଜର ଆତ୍ମା ରୂପୀ ପ୍ରେମିକାମାନଙ୍କୁ ଦେଖି ଖୁସି ହେଉଛନ୍ତି । ପ୍ରେମିକାମାନେ କିପରି ନିଜର ପ୍ରେମିକଙ୍କର ଆତ୍ମିକ ଆକର୍ଷଣରେ ଆକର୍ଷିତ ହୋଇ ନିଜର ପ୍ରକୃତ ପ୍ରେମିକଙ୍କୁ ଜାଣିଗଲେ, ପାଇଗଲେ ଏବଂ ଯଥାର୍ଥ ଲକ୍ଷ୍ୟସ୍ଥଳରେ ପହଞ୍ଚିଗଲେ । ଯେତେବେଳେ ଏହିଭଳି ପ୍ରେମିକା ଆତ୍ମାମାନେ ଏହି ଈଶ୍ୱରୀୟ ପ୍ରେମର ରେଖା ଭିତରେ ପହଞ୍ଚି ଯାଆନ୍ତି - ସେତେବେଳେ ସେମାନେ ଅନେକ ପ୍ରକାରର ମେହନତରୁ ମୁକ୍ତ ହୋଇଯାଆନ୍ତି କାହିଁକି ନା ଏଠାରେ ଜ୍ଞାନ ସାଗରଙ୍କର ସ୍ନେହର ଲହଡି, ଶକ୍ତିର ଲହଡି... ସଦାକାଳ ପାଇଁ ସତେଜ କରି ଦେଉଛି । ଏହିଭଳି ମନୋରଞ୍ଜନର ବିଶେଷ ସ୍ଥାନ, ମିଳନ କରିବାର ବିଶେଷ ସ୍ଥାନ ତୁମଭଳି ପ୍ରେମିକାମାନଙ୍କ ପାଇଁ ଆତ୍ମିକ ପ୍ରେମିକ ବାବା ହିଁ ତିଆରି କରିଛନ୍ତି ।

ସ୍ଲୋଗାନ:- ଏକାନ୍ତବାସୀ ହେବା ସହିତ ଏକାନାମୀ ଏବଂ ଇକୋନମୀବାଲା ଅର୍ଥାତ୍ ମିତବ୍ୟୟି ହୁଅ ।

***** ଓମ୍ ଶାନ୍ତି *****